

บันทึก

เรื่อง หรือข้อกฎหมาย (เงินสงเคราะห์ที่ผู้ส่งยางออกนอกราชอาณาจักร
ต้องเสียเพื่อสมทบกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยางตามพระราชบัญญัติ
กองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง พ.ศ.๒๕๐๓ จะถือได้หรือไม่ว่า
เป็นค่าธรรมเนียมเมื่อส่งออกของสินค้าที่ห้ามมิให้ได้รับเงินชดเชยตาม
นัยมาตรา ๑๒ (๒) แห่งพระราชบัญญัติชดเชยค่าภาษีอากรสินค้าส่งออก
ที่ผลิตในราชอาณาจักร พ.ศ.๒๕๒๔)

สำนักงานเศรษฐกิจการคลังได้มีหนังสือ กค ๐๓๐๒/๖๓๓๗ ลงวันที่ ๙
กันยายน ๒๕๓๐ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ความว่า กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ได้
ประกาศกำหนดอัตราเงินสงเคราะห์ที่ผู้ส่งยางออกนอกราชอาณาจักรต้องเสียเพื่อสมทบกองทุน
สงเคราะห์การทำสวนยางตามพระราชบัญญัติกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง พ.ศ.๒๕๐๓ ลง
วันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๑๗ จึงมีปัญหาว่า การจัดเก็บเงินสงเคราะห์เพื่อสมทบกองทุนสงเคราะห์
การทำสวนยางตามพระราชบัญญัติกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง พ.ศ.๒๕๐๓ ควรถือเป็น
ค่าธรรมเนียมเมื่อส่งออกตามนัยมาตรา ๑๒ (๒)^๑ แห่งพระราชบัญญัติชดเชยค่าภาษีอากรสินค้า
ส่งออกที่ผลิตในราชอาณาจักร พ.ศ.๒๕๒๔ หรือไม่ คณะกรรมการพิจารณาชดเชยค่าภาษีอากร
สินค้าส่งออกที่ผลิตในราชอาณาจักรได้ประชุมปรึกษาเรื่องนี้แล้วมีความเห็นว่า ค่าธรรมเนียมการ
ส่งออกที่บังคับจัดเก็บ ณ ตอนส่งออกเพื่อให้ได้รายได้มาใช้จ่ายในกิจการของรัฐเป็นส่วนรวมถือ
ว่ามีลักษณะเป็นภาษีอย่างหนึ่ง จึงได้กำหนดให้การส่งออกที่เสียค่าธรรมเนียม ณ ตอนส่งออก
ไม่ได้รับเงินชดเชย แต่เงินสงเคราะห์กองทุนสงเคราะห์การทำสวนยางนั้นมิได้จัดเก็บเพื่อนำ
รายได้มาใช้จ่ายในกิจการของรัฐเป็นส่วนรวม หากแต่เก็บเป็นรายได้ของกองทุนสงเคราะห์การทำ
สวนยาง ซึ่งใช้จ่ายได้เฉพาะในกิจการสวนยางเท่านั้น ไม่มีลักษณะเป็นภาษี เงินสงเคราะห์กองทุน
สงเคราะห์การทำสวนยางที่ผู้ส่งยางออกนอกราชอาณาจักรต้องเสียสำหรับยางที่จะส่งออกเพื่อสมทบ
กองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง จึงไม่เข้าข่ายต้องห้ามมิให้ได้รับเงินชดเชยตามมาตรา ๑๒(๒)^๒
แห่งพระราชบัญญัติชดเชยค่าภาษีอากรสินค้าส่งออกที่ผลิตในราชอาณาจักร พ.ศ.๒๕๒๔
สำนักงานเศรษฐกิจการคลังจึงหารือปัญหาดังกล่าวมายังสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาว่า เงิน

^๑มาตรา ๑๒ เมื่อคณะกรรมการได้กำหนดอัตราเงินชดเชยตามมาตรา ๑๑ (๑) แล้ว การส่ง
สินค้าออกให้ได้รับเงินชดเชยตามพระราชบัญญัตินี้ เว้นแต่สินค้าดังต่อไปนี้ห้ามมิให้ได้รับเงินชดเชย

(๑) แร่ ตามกฎหมายว่าด้วยแร่

(๒) สินค้าที่ต้องเสียภาษีอากรหรือค่าธรรมเนียมเมื่อส่งออก

(๓) สินค้าที่คณะกรรมการกำหนดไม่ให้ได้รับเงินชดเชย

^๒โปรดดูเชิงอรรถที่ (๑)

สงเคราะห์ที่ผู้ส่งยางออกนอกราชอาณาจักรต้องเสียเพื่อสมทบกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง ตามพระราชบัญญัติกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง พ.ศ.๒๕๐๓ จะถือได้หรือไม่ว่า เป็น ค่าธรรมเนียมเมื่อส่งออกของสินค้าที่ห้ามมิให้ได้รับเงินชดเชยตามนัยมาตรา ๑๒ (๒) ^๓ แห่งพระราชบัญญัติชดเชยค่าภาษีอากรสินค้าส่งออกที่ผลิตในราชอาณาจักร พ.ศ.๒๕๒๔

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๑) เห็นว่า เงิน สงเคราะห์กองทุนสงเคราะห์การทำสวนยางที่เก็บจากผู้ส่งยางออกนอกราชอาณาจักรตามมาตรา ๕^๔ แห่งพระราชบัญญัติกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง พ.ศ.๒๕๐๓ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดย พระราชบัญญัติกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง (ฉบับที่ ๔)พ.ศ.๒๕๓๐ เป็นเรื่องเกี่ยวกับการ สงเคราะห์การทำสวนยาง ซึ่งพระราชบัญญัติกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง พ.ศ.๒๕๐๓ บัญญัติขึ้นโดยเฉพาะ และผู้ส่งยางออกนอกราชอาณาจักรจะต้องเสียเงินสงเคราะห์ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไข และอัตราเงินสงเคราะห์ที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ประกาศใน ราชกิจจานุเบกษา หากใช่เป็นการเรียกเก็บภาษีอากรหรือค่าธรรมเนียมเมื่อส่งออกดังเช่นการเรียก เก็บภาษีอากรหรือค่าธรรมเนียมขาออกตามกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราศุลกากรไม่ ฉะนั้น ยางที่ ส่งออกนอกราชอาณาจักรจึงไม่เป็นสินค้าที่ต้องห้ามมิให้ได้รับเงินชดเชยตามมาตรา ๑๒ (๒) ^๔ แห่งพระราชบัญญัติชดเชยค่าภาษีอากรสินค้าส่งออกที่ผลิตในราชอาณาจักร พ.ศ.๒๕๒๔ แต่ อย่างไรก็ดี ถึงแม้ว่าเงินสงเคราะห์กองทุนสงเคราะห์การทำสวนยางนี้จะไม่มีลักษณะเป็นภาษีอากร หรือค่าธรรมเนียมเมื่อส่งออกก็ตาม แต่ค่าภาษีอากรที่จะกำหนด”เงินชดเชย”ให้และการจ่าย”เงิน ชดเชย”ให้แก่ผู้มีสิทธิได้รับเงินชดเชยนั้น จะกระทำได้อีกก็ต้องอยู่ภายใต้หลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไข และกำหนดเวลาแห่งพระราชบัญญัติชดเชยค่าภาษีอากรสินค้าส่งออกที่ผลิตในราชอาณาจักร พ.ศ.๒๕๒๔

^๓โปรดดูเชิงอรรถที่ (๑)

“มาตรา ๕ บุคคลใดส่งยางออกนอกราชอาณาจักรต้องเสียเงินสงเคราะห์ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไข และอัตราเงินสงเคราะห์ที่รัฐมนตรีประกาศในราชกิจจานุเบกษา สำหรับการกำหนดอัตราเงิน สงเคราะห์จะต้องได้รับอนุมัติจากคณะรัฐมนตรีก่อน

ในการกำหนดอัตราเงินสงเคราะห์ตามวรรคหนึ่ง ให้นำจำนวนเงินสงเคราะห์ที่กองทุน สงเคราะห์การทำสวนยางต้องจ่ายเพื่อการสงเคราะห์ในแต่ละปีและอัตราอากรขาออกตามกฎหมายว่าด้วยพิกัด อัตราศุลกากรที่เรียกเก็บจากการส่งยางออกนอกราชอาณาจักรมาเป็นหลักในการพิจารณาด้วย โดยถืออัตราต่อ น้ำหนักยางหนึ่งกิโลกรัมเป็นเกณฑ์

การคำนวณจำนวนเงินสงเคราะห์ที่บุคคลตามวรรคหนึ่งต้องเสีย ถ้าเศษของน้ำหนักยางเกิน ครึ่งกิโลกรัม ให้คิดเงินสงเคราะห์เท่ากับน้ำหนักยางหนึ่งกิโลกรัมถ้าเศษของน้ำหนักยางไม่ถึงครึ่งกิโลกรัม ให้ถือเป็นน้ำหนักที่ไม่ต้องนำมาคำนวณ

สำหรับยางที่ส่งออกนอกราชอาณาจักรเพื่อเป็นตัวอย่างซึ่งมีน้ำหนักไม่เกินห้ากิโลกรัม หรือ ยางที่กระทรวง ทบวง กรม เป็นผู้ส่งออกเพื่อประโยชน์ใด ๆอันมิใช่เพื่อการค้า ไม่ว่าจะมีน้ำหนักเท่าใด ให้ได้รับ ยกเว้นไม่ต้องเสียเงินสงเคราะห์

^๔โปรดดูเชิงอรรถที่ (๑)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกามีความเห็นแตกต่างไปจากความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๑) กล่าวคือ เลขาธิการฯมีความเห็นว่า ตามมาตรา ๑๒ (๒)^๖ แห่งพระราชบัญญัติชดเชยค่าภาษีอากรสินค้าส่งออกที่ผลิตในราชอาณาจักร พ.ศ.๒๕๒๔ มิได้กำหนดไว้ว่า “ภาษีอากรหรือค่าธรรมเนียม” ที่รัฐจัดเก็บเมื่อส่งออกจะต้องจัดเก็บเพื่อเป็นรายได้ของรัฐเป็นการทั่วไปตามกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราศุลกากร หรือจะเป็น “ภาษีอากรหรือค่าธรรมเนียม” ที่เก็บไว้เพื่อนำไปใช้ในกิจการใดโดยเฉพาะหรือไม่ กฎหมายน่าจะคำนึงแต่เพียงว่า ถ้าสินค้าใดมีการจัดเก็บภาษีอากรหรือค่าธรรมเนียมเมื่อมีการส่งออก รัฐก็จะไม่ให้เงินชดเชยกลับคืนไปอีกและตามมาตรา ๕^๗ แห่งพระราชบัญญัติกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง พ.ศ.๒๕๐๓ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง (ฉบับที่ ๔) พ.ศ.๒๕๓๐ เห็นได้ว่า เงินสงเคราะห์ที่เป็นเงินค่าธรรมเนียมที่รัฐเก็บเมื่อส่งออก (วรรคหนึ่ง) และอัตราของเงินสงเคราะห์ได้กำหนดขึ้นโดยคำนึงถึงอัตราอากรขาออกแล้ว (วรรคสอง) ดังนั้น จึงไม่น่าจะมีเหตุผลประการใดที่รัฐจะต้องนำเงินจำนวนนี้มาจ่ายคืนให้แก่ผู้ส่งออกอีกในรูปของ “เงินชดเชย” ตามพระราชบัญญัติชดเชยค่าภาษีอากรสินค้าส่งออกที่ผลิตในราชอาณาจักร พ.ศ.๒๕๒๔ การที่มาตรา ๑๒ (๒) “บัญญัติไว้ว่า สินค้าที่ต้องเสียภาษีอากรหรือค่าธรรมเนียมเมื่อส่งออกและห้ามมิให้ได้รับเงินชดเชย น่าจะมาจากเจตนารมณ์หรือความมุ่งหมายที่ว่า เมื่อรัฐได้เก็บเงิน (ภาษีอากรหรือค่าธรรมเนียม) เพราะเหตุที่ได้มีการส่งสินค้านั้นออกแล้ว รัฐก็จะไม่คืนเงินภาษีอากรให้อีก (เพราะรัฐสามารถปรับอัตราการเก็บเงินภาษีอากรหรือค่าธรรมเนียมดังกล่าวได้อยู่แล้ว) โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีเงินสงเคราะห์การทำสวนยางที่มาตรา ๕^๘ แห่งพระราชบัญญัติกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยางฯ ได้บัญญัติไว้ชัดเจนว่าให้กำหนดอัตราโดยคำนึงถึงอากรขาออกตามกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราศุลกากรอยู่แล้ว

โดยที่ปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาข้อกฎหมายที่สำคัญ ซึ่งผลการวินิจฉัยอาจกระทบกระเทือนต่อวิถีทางปฏิบัติราชการอันอาจก่อให้เกิดผลเสียหายแก่ประโยชน์สาธารณะหรือระบบบริหารราชการเป็นส่วนรวม เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกาจึงพิจารณาเห็นสมควรจัดให้มีการประชุมใหญ่กรรมการร่างกฎหมายเพื่อพิจารณาปัญหาดังกล่าวต่อไปตามนัยข้อ ๑๔ (๔)^๙ แห่งระเบียบคณะกรรมการกฤษฎีกาว่าด้วยการประชุมของกรรมการร่างกฎหมาย พ.ศ.๒๕๒๒

^๖โปรดดูเชิงอรรถที่ (๑)

^๗โปรดดูเชิงอรรถที่ (๔)

^๘โปรดดูเชิงอรรถที่ (๑)

^๙โปรดดูเชิงอรรถที่ (๔)

^{๑๐}ข้อ ๑๔ เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกาอาจพิจารณาจัดให้มีการประชุมใหญ่กรรมการร่างกฎหมายได้ในกรณีดังต่อไปนี้

๑.ล๑

๑.ล๑

(๔) เมื่อเห็นว่าเป็นปัญหาข้อกฎหมายที่สำคัญ หรือผลของการวินิจฉัยอาจกระทบกระเทือนต่อวิถีทางปฏิบัติราชการอันอาจก่อให้เกิดผลเสียหายแก่ประโยชน์สาธารณะหรือระบบบริหารราชการเป็นส่วนรวม

๑.ล๑

๑.ล๑

คณะกรรมการกฤษฎีกา (ที่ประชุมใหญ่กรรมการร่างกฎหมาย) ได้พิจารณาปัญหาดังกล่าว พร้อมทั้งฟังคำชี้แจงของผู้แทนกระทรวงการคลัง (สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง และกรมศุลกากร) และผู้แทนกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ (สำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง) แล้ว เห็นว่า

ประการแรก มาตรา ๑๒ (๒)^{๑๑} แห่งพระราชบัญญัติชดเชยค่าภาษีอากรสินค้าส่งออกที่ผลิตในราชอาณาจักร พ.ศ.๒๕๒๔ มุ่งหมายถึง “สินค้า” ที่ส่งออกให้ได้รับเงินชดเชย เว้นแต่สินค้าต่อไปนี้ห้ามมิให้ได้รับเงินชดเชยตาม (๒) คือ สินค้าที่ต้องเสียภาษีอากรหรือค่าธรรมเนียมเมื่อส่งออก สำหรับเรื่องนี้ข้อเท็จจริงฟังได้แน่ชัดแล้วว่า การส่งยางออกไปนอกราชอาณาจักรนั้นจะต้องเสียอากรขาออก ดังนั้น สินค้าอย่างดังกล่าวจึงต้องห้ามมิให้ได้รับเงินชดเชยตามมาตรา ๑๒ (๒)^{๑๒}

ประการที่สอง การชดเชยค่าภาษีอากรสำหรับสินค้าส่งออกตามพระราชบัญญัติชดเชยค่าภาษีอากรสินค้าส่งออกที่ผลิตในราชอาณาจักร พ.ศ.๒๕๒๔ มีวัตถุประสงค์เพื่อผ่อนคลายในเรื่องภาระภาษีให้แก่ผู้ส่งสินค้าออก ซึ่งจะต้องใช้เฉพาะเรื่องที่มีภาษีอากรหรือค่าธรรมเนียมที่จะต้องชำระเสียก่อน และเป็นการชดเชยภาษีซึ่งมีอยู่ในต้นทุนการผลิตจึงจะเข้ากรณีที่จะขอชดเชยได้เพราะตามมาตรา ๔^{๑๓} แห่งพระราชบัญญัติชดเชยค่าภาษีอากรสินค้าส่งออกที่ผลิตในราชอาณาจักร พ.ศ.๒๕๒๔ “เงินชดเชย” เป็นเงินชดเชยค่าภาษีอากร แต่เงินสงเคราะห์ไม่ใช่ภาษีอากรหรือค่าธรรมเนียมแม้จะกำหนดให้ผู้ส่งออกเป็นผู้เสียก็ตาม และการเสียเงินสงเคราะห์มีขึ้นเมื่อมีการส่งออกไม่ใช่เมื่อมีการผลิต และจะอาศัยมาตรการผ่อนคลายเป็นภาระภาษี คือ การยกเว้นภาษีเมื่อมีราคาต่ำกว่าที่ได้ประกาศกำหนด มาเป็นข้ออ้างว่าเป็นสินค้าที่ไม่ต้องเสียภาษีอากรก็ได้ บทบัญญัติของพระราชบัญญัติกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง พ.ศ.๒๕๐๓ ที่แสดงให้เห็นเจตนารมณ์ชัดเจนในประเด็นนี้ ได้แก่ มาตรา ๖^{๑๔} ซึ่งเป็นมาตรการผ่อนคลายเป็นเรื่องภาระเงินสงเคราะห์ โดยมาตรา ๖ บัญญัติให้รัฐมนตรีมีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษาให้งดการเรียกเก็บเงินสงเคราะห์จากบุคคลผู้ส่งยางออกนอกราชอาณาจักรซึ่งต้องเสียตามมาตรา ๕ โดยกำหนดระยะเวลาตามที่เห็นสมควร ทั้งนี้ จะงดเรียกเก็บสำหรับยางทุกชนิดหรือเฉพาะยางชนิดใดก็ได้ จึงเห็นได้ว่า มาตรการผ่อนคลายเป็นการเรียก

^{๑๑}โปรดดูเชิงอรรถที่ (๑)

^{๑๒}โปรดดูเชิงอรรถที่ (๑)

^{๑๓}มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

ฯลฯ

ฯลฯ

“เงินชดเชย” หมายความว่า เงินที่จะจ่ายชดเชยค่าภาษีอากรซึ่งมีอยู่ในต้นทุนการผลิตสินค้าส่งออก ให้แก่ผู้มีสิทธิได้รับเงินชดเชยในรูปของบัตรภาษี

ฯลฯ

ฯลฯ

^{๑๔}มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีมีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษา ให้งดการเรียกเก็บเงินสงเคราะห์จากบุคคลผู้ส่งยางออกนอกราชอาณาจักรซึ่งต้องเสียตามมาตรา ๕ ได้โดยกำหนดระยะเวลาตามที่เห็นสมควร ทั้งนี้ จะงดเว้นการเรียกเก็บสำหรับยางทุกชนิดหรือเฉพาะบางชนิดก็ได้

เก็บเงินสงเคราะห์ผู้มีบุญได้โดยสมบูรณ์แล้ว จึงไม่อาจที่จะนำมาตรการแบ่งเบาภาระภาษีตาม มาตรา ๑๒^{๑๔} และมาตราอื่น ๆ ในพระราชบัญญัติชดเชยค่าภาษีอากรสินค้าส่งออกที่ผลิตใน ราชอาณาจักร พ.ศ.๒๕๒๔ มาใช้บังคับได้

ประการที่สาม พระราชบัญญัติกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง พ.ศ.๒๕๐๓ มี วัตถุประสงค์จะปรับปรุงการปลูกพันธุ์ยางให้ดีขึ้นแทนยางพันธุ์เก่าเพื่อให้การผลิตยางในประเทศ มีคุณภาพดีขึ้น ส่วนพระราชบัญญัติชดเชยค่าภาษีอากรสินค้าส่งออกที่ผลิตในราชอาณาจักร พ.ศ. ๒๕๒๔ มีวัตถุประสงค์ในการส่งเสริมการส่งสินค้าออกเพื่อให้สามารถแข่งขันกับการขายสินค้าใน ตลาดโลกได้โดยลดภาระภาษีทางอ้อม กฎหมายทั้งสองฉบับนี้จึงเป็นกฎหมายคนละประเภท

ประการที่สี่ เงินสงเคราะห์ที่เรียกเก็บตามพระราชบัญญัติกองทุนสงเคราะห์การ ทำสวนยาง พ.ศ.๒๕๐๓ เป็นเงินที่มีได้เก็บมาเป็นรายได้ของรัฐอันจะถือว่าเป็นภาษีอากรหรือ ค่าธรรมเนียมได้ แต่เป็นเงินที่จะต้องส่งสมทบกองทุนตามมาตรา ๗^{๑๕}แห่งพระราชบัญญัติ กองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง พ.ศ.๒๕๐๓ และจะนำไปใช้ในกิจการอื่นใดนอกจากกิจการที่ บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้โดยเฉพาะไม่ได้ ดังนั้น จึงย่อมจะจ่ายชดเชยคืนตาม พระราชบัญญัติชดเชยค่าภาษีอากรสินค้าส่งออกที่ผลิตในราชอาณาจักร พ.ศ.๒๕๒๔ ไม่ได้

ด้วยเหตุผลดังกล่าวมาแล้วข้างต้น คณะกรรมการกฤษฎีกา (ที่ประชุมใหญ่ กรรมการร่างกฎหมาย) เห็นว่า ผู้ส่งยางออกนอกราชอาณาจักรไม่มีสิทธิได้รับเงินชดเชย เนื่องจากต้องห้ามตามมาตรา ๑๒ (๒)^{๑๖}แห่งพระราชบัญญัติชดเชยค่าภาษีอากรสินค้าส่งออกที่ ผลิตในราชอาณาจักร พ.ศ.๒๕๒๔

(ลงชื่อ) อมร จันทสมบุรณ์

(นายอมร จันทสมบุรณ์)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มกราคม ๒๕๓๒

^{๑๔}โปรดดูเชิงอรรถที่ (๑)

^{๑๕}มาตรา ๗ เงินสงเคราะห์ที่เก็บได้ตามมาตรา ๕ ให้ส่งสมทบกองทุนสงเคราะห์การทำสวน ยาง และให้ใช้จ่ายในกิจการที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้โดยเฉพาะ

^{๑๖}โปรดดูเชิงอรรถที่ (๑)